

Punt i final a la visita del Papa

Dg, 7/11/2010 per Laia de Ahumada

[Paraules des del silenci](#)

Atuïda encara per la magnificència del temple de la Sagrada Família. Per la mística expressió del geni de Gaudí. Per la mística quotidiana de la gent del carrer que s'ha abocat amb entusiasme a participar-hi..., però adolorida per tanta *gloria mundi*, sento:

És Déu qui clama:

—Etic sol(a)
tot i ser Déu,
totpoderós, omnipotent,
o misericordiós,
tant li fa!
perquè m'has allunyat
de tu.
Has compost himnes esplèndids,
divins de tan humans,
catedrals imponents
de pedres fredes i nues
—on em fa por posar els peus—,
icones, llibres, litúrgies...
què sé jo!
Tot és ple de tu
tot ho has fet per a tu!
És preciós, de debò,
però a mi no em cal:
Jo només et vull a tu,
et necessito per ser
i t'estimo,
¿li cal a l'amat res més
que l'estimada?
Ja no saps on sóc,
m'has perdut la pista,
i jo em sento sol(a).
Enyoro el perfum de les flors.

(Els noms de Déu, PAM, p.31)